

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 865/06
14.06.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Стојана Јокића, председника већа, Николе Станојевића, Звездане Лутовац, Михаила Рулића и Слободана Дражића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адв., против туженог ББ, чији је пуномоћник БА, адв., ради иселења, решавајући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Округног суда у Београду Гж.6843/05 од 21.11.2005. године, у седници одржаној 14.6.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Округног суда у Београду Гж.6843/05 од 21.11.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Округног суда у Београду Гж.6843/05 од 21.11.2005. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог општинског суда у Београду П.2068/02 од 4.10.2004. године, којом је у ставу првом изреке одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се наложи туженом да се са свим лицима и стварима исели из стана ВВ, и да му исти преда слободан од свих лица и ствари, док је у ставу другом тужилац обавезан да туженом исплати трошкове парничног поступка у износу од 34.500,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде и под претњом извршења.

Против те пресуде Округног суда у Београду тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу чл.386. раније важећег Закона о парничном поступку у вези чл.491. ст.4. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр.125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. тач.11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битних повреда из чл.354. ст.2. тач.14. ЗПП, на које се указује у ревизији, јер су нижестепени судови о свим одлучним чињеницама релевантним за правилну одлуку у овој правној ствари дали довољно јасне, потпуне и правилне разлоге, сагласне стању у списима и резултатима изведених доказа.

Разлози ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

Према утврђеном чињеничном стању носилац станарског права на спорном стану био је сада пок. отац туженог (умро 1995. године), по уговору о коришћењу стана који је закључио са тужиоцем сада пок. оцем (умро 1987. године) дана 10.6.1967. године. У наведеном уговору као чланови његовог домаћинства били су уписани тужилац и његова сада пок. мајка (умрла 2000. године) и исти су тај стан заједно користили све до смрти тужениковог оца. Након тога, стан су заједно користили тужени и његова мајка, а након смрти његове мајке исти је наставио да користи тужени. За то време, сада пок. отац туженог је редовно плаћао станарину све до краја свог живота, с тим што је почев од 1.7.1990. године станарину уплаћивао у судски депозит у износу утврђеном извештајем ЈП за стамбене услуге, а након његове смрти ту станарину у судски депозит је уплаћивао тужени. Тужилац је из судског депозита подизао уплаћену станарину почев од 30.8.2000. године па све до 25.8.2004. године, односно и након покретања овог спора (тужба поднета 20.3.2002. године).

Након смрти оца туженог тужилац као власник спорног стана није закључио уговор о коришћењу тог стана са мајком туженика, а након њене смрти такав уговор није закључио ни са туженим. Због чињенице да не постоји такав уговор међу странкама, тужилац сматра да тужени нема правни основ да настави да користи спорни стан у својству носиоца станарског права односно закупца, те је тужбеним захтевом тражио његово иселење.

Код тако утврђеног чињеничног стања, које се према чл.385. ст.3. ЗПП ревизијом не може побијати, нижестепени судови су и по становишту Врховног суда основано закључили да је захтев тужиоца за иселење туженика из спорног стана и предају истог неоснован, те су правилно применили материјално право када су одбили тако постављени тужбени захтев.

Наиме, одредбом чл.2. Закона о стамбеним односима ("Службени гласник СРС" бр.29/73), који је ступио на снагу 29.7.1973. године, било је регулисано да се станарско право, односно право на трајно

коришћење стана може стећи само на стану у друштвеној својини, односно не и на стану у својини грађана, док је чл.8. ст.1. истог закона било предвиђено да носилац станарског права који је то право стекао на породичну стамбену зграду и стан у својини грађана а до ступања на снагу тог закона има сва права и обавезе која се тим законом прописују за носиоца станарског права који користи стан у друштвеној својини. На исти начин је ово питање регулисао и Закон о стамбеним односима ("Службени гласник РС" бр.9/85) у чл.2., односно чл.93. ст.1. Одредбом чл.40. Закона о становању ("Службени гласник РС" бр.50/92 са изменама и допунама) прописано је да носилац станарског права, односно закупац стана на неодређено време који то право има на стану у својини грађана од дана ступања на снагу овог закона, наставља са коришћењем тог стана у складу са одредбама чл.30. до 39. овог закона, а који регулишу коришћење стана у друштвеној својини по основу станарског права, односно закупа. Према одредби чл.34. ст.1. наведеног закона у случају смрти закупца, закупца на том стану постаје члан породичног домаћинства који је наставио да користи стан по редоследу брачни друг, дете рођено у браку, ван брака, усвојено и пасторче. У овом случају након смрти оца туженог који је био носилац станарског права односно закупца, тај стан је наставила да користи у својству закупца мајка туженог са туженим, а након њене смрти тужени је постао закупца и наставио да плаћа закупнину коју је тужилац као власник стана примао.

Неосновано је и без утицаја на законитост побијане пресуде указивање тужиоца у ревизији да мајка туженог, па ни тужени, после њене смрти нису са тужиоцем закључили уговор о закупу спрног стана у смислу чл.34. ст.4. и 5. Закона о становању, јер то не даје право тужиоцу као власнику стана да може ускратити коришћење истог туженом по својој вољи, већ само ако не испуњава услове из става првог истог члана наведеног закона.

Истицање у ревизији тужиоца да иако је он подизао закупнину, не значи да је она у целости исплаћена и да остаје питање да ли је тужени извршавао своје обавезе плаћања закупнине у целости, што такође може бити правни основ по коме се тражи његово исељење, је у суштини побијање другостепене пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, али се са тих разлога ревизија не може изјавити, сходно одредби чл.385. ст.3. ЗПП. Поред тога, тужилац је својим тужбеним захтевом тражио исељење туженог због тога што нема правни основ за коришћење стана, а предмет спора није био отказ уговора о закупу стана због неплаћања закупнина у смислу чл.35. Закона о становању.

Са горе изнетих разлога, на основу чл.393. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Председник већа - судија

Стојан Јокић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм